

— „Азъ съмъ повече наклоненъ да вѣрвамъ, че писмото си е останяло тамъ, гдѣто Княза го е оставилъ — въ задния джѣбъ на китела; или пъкъ, ако го е прочелъ, не е обърналъ подобающето внимание. Его отъ що се страхувамъ азъ!“

— „А може и писмото да не е връчено; и това може да се прѣдположи“. — каза Марковъ.

— „Азъ съмъ увѣренъ напълно, че писмото е дадено“, — отговорихъ, и, за да се увѣрж втори пътъ окончателно, повикахъ вѣстовоя си, прѣдложихъ му да се закълне и ми каже право, далъ ли е писмото, или не?

— „Господинъ капитанъ, — каза той и се прѣкръсти, — да ми изпрѣснатъ очитѣ, ако не съмъ го далъ въ собственнитѣ на Негово Височество рѣцѣ!“ и слѣдъ това отиде си на мѣстото.

— „Писмото е връчено, — казахъ Маркову, — но е или забравено, както одева казахъ, или прочетено само и захвърлено безъ внимание. Ако не бѣ тѣй, то до сега майоръ Стояновъ щѣше да е арестуванъ. Азъ не вѣрвамъ да оставатъ работата да стигне до тамъ, щото да се лови цѣлъ полкъ въ прѣстѣпление, когато може своеврѣменно да се отстранятъ само опаснитѣ елементи изъ него, безъ шумъ и сътрясение; иначе, подобно дѣйствие ще бѣде много рискувано и опасно. Зарадъ това, дай ми коня си, за да отприпкамъ напредъ, ако се промъкнахъ сполучливо, добръ; ако ме нѣкъ убижтъ, то нѣма що да жалишъ: въ войната ме не убихъ, то пъкъ тука може да стане това, защото и въ този случай е война. Лесно ще се оправдаешъ, като кажешъ, че не си знаялъ защо съмъ ти искалъ коня.

— Ако ти не жалишъ живота си, то азъ не повече отъ тебе жалихъ своя, но увѣренъ съмъ